

Иван Вазов

Графу К.

(Весьма нужно)

Зъл си, графе! Зъл си много!
Упорит си, въртоглав;
но ако разсъдим строго,
имаш право: ти си граф.

Твоят род ти право дава
лишен да си на светът,
титула в теб заменява
и сърцето, и умът.

В висши кръгове живе ти
и без да ти кажем: сляз! –
ти нас, мравките, почете
и слезна при нас.

Но, о граф, след чест такава
много стана груб и див;
човещинта повелява
и на графа да й учтив.

Наш език слухът ти вреди,
нашто име те гневи;
ти ни казваш: самоеди!
Плюйш въз нашите глави!

С нас живееш, но с нас не си ти.
Чужда ти е таз земя,
що те с хлябът си насити,
що радушно те прия,

кога ти – сюрмах-скиталец
се представи нам;
псувай тоз народ-страдалец!
Псувай! Няма срам!

Бъди граф, барон ил папа,
бъди немец сладкорек,
но, о графе, с душа сляпа,
бъди малко и човек!

Това племе недостойно
остави го, ти си прав:
теб без нас ще ѝ по-спокойно
и нам по-добре без граф!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8422>]